

Η δική μας δικαίωση..

Ήρθε αφού κερδήθηκε η ουσία της υπόθεσης με την τελεσίδικη απονομή ευθύνης στην Κυπριακή Δημοκρατία για την μη αποτελεσματική διερεύνηση και μη ενημέρωση της οικογένειας μας για το γεγονός θανάτου του πατέρα μου.

Ο πατέρας μου, Χαράλαμπος Πάλμας έπεσε νεκρός την 16^η Αυγούστου 1974 και περιβιβάστηκε από την Εθνική Φρουρά κατά τη διάρκεια εκκευρίας στις 17 Αυγούστου 1974 (στη μόνη περισυλλογή νεκρών που έγινε το 1974) και τάφηκε σε ομαδικό τάφο στο Κοιμητήριο Λακατάμιας.

Η απόφαση του Εφετείου ξεκαθαρίζει τελεσίδικα ότι το γεγονός θανάτου του πατέρα μου ήταν γνωστό από το 1974 – 1975 και παρ' όλα αυτά οι αρμόδιες αρχές τον συμπεριέλαβαν στον Κατάλογο των Αγνοουμένων.

Μετά από πιέσεις της οικογένειας μας, και όταν ο φάκελος του πατέρα μου έμεινε εκτός της ΔΕΑ μαζί με 126 άλλους φακέλους αγνοουμένων, το 1996 μας αποκάλυψαν ότι ήταν νεκρός. Το γεγονός του θανάτου όπως αποδείχτηκε και ενώπιον του Δικαστηρίου, ήταν γνωστό ή μπορούσε να είναι γνωστό στις αρμόδιες υπηρεσίες του Κράτους όπως η Εθνική Φρουρά, Υπηρεσίες και Επιτροπές Αγνοουμένων, Αστυνομία, Νομική Υπηρεσία και άλλους, ήδη από το 1974.

Ο αγώνας της οικογένειας μας ήταν μεγάλος, αρχικά για διερεύνηση και αργότερα για αποκάλυψη της κοροϊδίας που βιώσαμε. Μεγάλη και η ψυχική ταλαιπωρία που υποφέραμε για χρόνια, λόγω της καρτερικής αναμονής, αλλά και της αποκάλυψης και απελπισίας που νιώσαμε όταν ανακαλύψαμε ότι το Κράτος μας, στο οποίο εναποθέταμε τις ελπίδες μας, ήξερε για τον θάνατο του αγνοούμενου μας και δεν μας το έλεγε.

Η πορεία μας προς την αλήθεια ήταν ανηφορική και γεμάτη εμπόδια. Το ψέμα και ο εμπαιγμός, μας υποχρέωσε να μπορούμε στην ψυχοφθόρα δικαστική διαδικασία για να αποδοθεί τελικά η ευθύνη της Κυπριακής Δημοκρατίας. Μιας ευθύνης που για τόσα χρόνια μας υποχρέωνε να ζούμε ένα μαρτύριο για τις αποκαλύψεις και τις πληροφορίες που ήταν γνωστές αλλά η Κυπριακή Δημοκρατία επέλεξε να τις κρατά καλά κρυμμένες. Μια Κυπριακή Δημοκρατία που ακόμα δεν έχει απολογηθεί.

Πραγματικά διερωτώμαι αν είναι ξεκάθαρο στο Κράτος ή ακόμα και στη κοινή γνώμη το πως και το γιατί δόθηκε αυτός ο αγώνας. Ένας αγώνας μέσα σε αντίξοες συνθήκες και με τους αιωνούς καθαρά εναντίον. Μπήκαμε σε μια δικαστική διαδικασία που αμφισβητήθηκαν ακόμα και τα ίδια τα συναισθήματά μας. Αμφισβητήθηκε ο πόνος μας η μαρτυρική πορεία μας προς την αλήθεια. Η απόφαση για να ακολουθήσουμε την δικαστική οδό για λύση του προβλήματός μας, στη δική μας αντίληψη ήταν ξεκάθαρη και ήταν η μόνη επιλογή για να αποδειχθεί η αλήθεια και να αποδοθεί η ευθύνη.

Αυτός ο αγώνας στερήσε στην μάνα μου όλη της την ζωή και σαν οικογένεια πληρώσαμε μεγάλα τιμήματα. Αυτή την αλήθεια μας θέλουμε να την αντιληφθεί το Κράτος μας. Τιμούν τους νεκρούς ήρωες αγνοώντας τους ζώντες. Διερωτήθηκαν πως νοιώθαμε όταν ακούγαμε τα μεγάλα λόγια για τον ήρωα σύζυγο και πατέρα μας, ενώ την ίδια στιγμή το ίδιο Κράτος εφесίβαλε την πρωτόδική απόφαση και αρνιόταν την ευθύνη του;

Δεν ζητήσαμε ποτέ τον οίκτο κανενός, παρόλο που τον εισπράτταμε. Ο αγώνας για την απόδοση ευθυνών για την οικογένεια μου ήταν ο μόνος δρόμος για την δικαίωση του πολύχρονου αγώνα μας. Τώρα μπορεί η ψυχή του πατέρα μου να ξεκουραστεί υπερήφανα, για την σύζυγο και τα παιδιά του, που δώσαμε την μάχη μας μέχρι τέλους, όπως ακριβώς έκανε και ο ίδιος, θυσιάζοντας τη ζωή του, χωρίς να λιποταχτήσει. Άσχετα με το μεγάλο τίμημα που πληρώσαμε.

Η απόφαση αυτή ανοίγει τον δρόμο και σε άλλες οικογένειες αγνοουμένων.

Γίνεται πια μια καταγραφή στην ιστορία.

Η απόφαση αυτή δεν καταδικάζει απλά την Κυπριακή Δημοκρατία για την περίπτωση του πατέρα μου αλλά εδώ είναι που η Κυπριακή Δημοκρατία καλείται να ορθώσει ανάστημα και να λάβει περαιτέρω μέτρα για διερεύνηση των λόγων της διαπιστωθείσας παράλειψης για τόσα χρόνια και των υπευθύνων και να απολογηθεί σε όλους όσους επηρεάστηκαν, γιατί δεν είναι μόνο η δική μας οικογένεια που υπέστη αυτή την αδικαιολόγητη απάνθρωπη μεταχείριση.

23.11.2015

Καλλιόπη Πάλμα

Εκ μέρους της Οικογένειας Χ. Πάλμα